

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στον πύργο του μαρκρόου Κάθλος· Παρτίντια φωτεινέσσι διά Φιλίππου της Μάντονος, πράκτην της Γκονζάγκας, των διοικών δια πρυγοδοστής προκειται να παρέχη με την κόρη του Αύγ. Ήταν ή Αύγη έπει τα παρεύτημα μωσαϊκά πρά τερεπτίσια με τον δούκα Φιλίππο του Ιεφέρ, στον επάνω του πριγκήπου της Γκονζάγκας, με τον διοικό του Εξερί άποτος κατέκινε και πατέι. Ο πρύγκηπος της Γκονζάγκας, ό όποιος το δέξει άποτος στο διάστημα της Γαλιλαίας, που εινα διαλογοφόρους τόν Νεθέρ, γιατί έτσι, έπει τών Αλωνών, βά πάντα τον κληρονομιάνθη, έπειται είναι διάσελφος του. “ΟΥ” αύτά όμως τα μαθαίνει περίσσεις για την ωραΐδα του και την άνδρεια του διακοπεστής ιππότης Λαγκαρέτο, διόπιος απογειώνει να τάρη την κόρη του Νεθέρ, και η ίδια, έχοντας την στην γάκαλιά του, υπτρούει μαζί με τόν πατέρα της την έλεσση των μπράβων. Μά έναν ούδε θερεύεισσενούν, δέσσαντας ο πρύγκηπος της Γκονζάγκας γλυτράπει υπουρά το σκοτάδι και δολοφόνους. Ο λαγκαρέτο μένει μόνος, μα τα κατόρθωνε να ξεράψη μετά τούς δολοφόνους, παριστάντα μαζί του και την κόρη του Νεθέρ, δεκαενά χρόνια περιους και δια Γκονζάγκας, διόπιος παρεύτητη την Αύγη, μεταβολέιτο το μέγαρο του στο Παρίσι την είδος ευπαριστή Χρηματοδότησης, διάστημα όμως τον δέκα πρώτην χρόνου του παρατηρείται πάντα μεταρρύθμιση, που επιστρέφει στην έπιπλην περιοχή του Νεθέρ και τον Λαγκαρέτο, Βρίσκονται οικουμενικοί μητροπολίτες, με μια αποθήλα διάσπαση στα ματά της Τελετώντων από ωύτων σκοτώνονται ο φεντόρ Κάθλος, διά σαλτάνου, που βρίσκονται νεκροί μετά πάτη, μέντο πάτη διόπιο δια Γκονζάγκας κρατούσε σαν φυλακισμένη, για στρατιωτικό, μια ωραιότατή Ιταλία, την ίδια σύντη ή Γκονζάγκας την πρασσούει για νά την παρουσιάστη στην ουγούν των διών της κόρη του Νεθέρ και νά έξαρσαίνεται την κληρονομία του. Και πράγματι, συγκαλεί ένα οικογενειακό συμβούλιο, το οποίον θά κρινει σκεπτικά με την κληρονομία του Νεθέρ, Στο μαυρούδιο όποιο παρουσιάζεται δέσσαντα ή Αύγη, άντασσαντενάν νά υπερασπιστη με κάθε τρόπο τα δικαιωμάτα της κόρης της, Έκει μά ψυχή, μια μωσαϊκή πίνακα, που την έκοψε μονάχη αυτή, της πατέρας της, που την έπαγγειλε της μαντινείας της κι ή παντανείας αυτές είναι τόσο μποτοσιωτικές, διά Γκονζάγκας χάνει το παγιγίδι, πληροφορείται όμως μεμενός ότι δια Γκαρέτο με την κόρη του Νεθέρ κριθεῖσται ού νίντη της διάση. Σαπτήρ και στένει τους άνθρωπους του νά μπαγγύσουν τη νέα, Στο σημειό αυτό άρχειται διμοιρίεισι του Ημερόδιου, στο διάσπον δη κόρη του Νεθέρ δημιγείται τα παιδιά της χρόνια κοντά στην Λαγκαρέτο.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)
Τά ισχνά πρόσωπα της 'Ατσιγγάνων μέ μέ τά έντονα χαρακτηριστικά, ή φωτιά τά έκανε νά φαίνονται κόκκινα, όπως και τίς προεξοχές τών γειτονικών βράχων, ένω, πιό πέρα, ή λλομένες δάπταιμες τοδ φεγγαριού, γλυστρόδουσαν πάνω στό μουσκεμένο χώμα.
Μόλις έθηγήκαμε απ' τό μοιοπάτι, ή παρουσία μας, έγινε αντιπληπτή. Οι 'Ατσιγγάνοι άμεως, χωρις νά πάψουν νά πίνουν, κάνουν κουβεντιάζουν και νά κατηνίζουν γύρω απ' τή φωτιά, έξαπλουσαν δύο προσκόπους πρός δύο μέρος μας για νά μάδα κατακοπεύσουν μαυτικά. Ή Φλώρα δύως τούς άπειλόθη πάπο μακριά και μάς τούς έβειες πού σεινόντουσαν στό νόμα. Συγγοδόνας έβγαλε μιά συνημματική κραυγή κ', οι ποδόσκοποι τών 'Ατσιγγάνων στάθηκαν έκει πού δριοκόπουσαν. 'Επειτα από μιά στιγμή, έβγαλε και δεύτερη κραυγή κι' μέμεσα οι δύο 'Ατσιγγάνοι έκαναν μεταθόλη και, ξαναγυρίζοντας κοντά στούς συντρόφους των, στάθηκαν πάλι ήσυχα γύρω απ' τή ποτιά.

Ἔτην μακριά ἀπὸ μᾶς ἀκόμα
ἀπὴ τῇ φωτιᾷ. Γιὰ μιά στιγμή, κα-
θὼν κύνταζα πρός τὰ ἑκεῖ, ώημασ-
πάς διέκρινα κάτι μαύρων ίσικους
ὑγρών ἀπ' τοὺς παραδόλυτιμένους
Αἰγαγγάνους. Μά φαντάστηκα πάς
είχα γελαστή καὶ δὲν είχα πίπονε,
διόδι θλιππούσε, δύο πλοιάρχους, δὲν
διέκρινα περί τίποτε. Μά καυτέρα
νά με φώτιζε ὁ Θεός να μιλούσαι!...

Είμαστε πειά στη μέση τής κοιλάδος, δύταν ένας μεγαλόδυνος Ατασίγυανος μὲ πρόσωπο ήλιοψημένο, στυλώθηκε μπροστά στή φωτιά, κρατώντας στά χέρια του ένα κρύπτα το ραβδί. Φωνάει σε κάποιας Άναπολίτικη διάλεκτο κάτι πού

· Ένας μεγαλόσωμος · Ατσίγγανος στυλώθηκε μπροστά στή φωτιά..

μοιαζε μέ: «Τίς εἰ;» κι' ἀμέσως ή Φλώρα τοῦ ἀπάντησε στὴν
ἴδια διάλεκτο. Τότε ὁ Ἀτσίγγανος, ἀπευθυνόμενος πρὸς ἐμᾶς,
μᾶς φώναξε:

—Καλῶς ώριστε!... Θά σας προσφέρουμε ψωμί κι' αλάτι, αφού ή άδελφη μας σάς φέρνει έδω...

Οι Απαγγείλαντο τής 'Ισπανίας καὶ γενικῶς δόλες ἡ σπείρες ποιοῦν έκτος νόμου στο διάφορα κράτη της Ευρώπης, ἔχουν πάντα ζητήσει μιὰ δικαιολογημένη φίμως σχετικῶς μὲ τὰ ζήτηματα τῆς φιλοενίας. Κι' ὁ πιὸ σιμοχαρητὴ ληστῆς σέβεται τὸν ξένο ποιοῦν καὶ σ' αὐτὴν άκομα τὴν 'Ιταλία, ὅπου οἱ λησταὶ δὲν εἰνε λιουτάρια, ἀλλὰ θύμιες.

Αφού λοιπόν οι 'Αταίγυανοι μᾶς πρόσφεραν ψωμί κι' αλάτι, δεν ἐπέτρεψε νόθισμάς της πάτησε τον αὐτόν. Πληράσσαμε λοιπὸν χωρὶς καμμιά δυνατόταξικ και μᾶς ἔσκαναν πραγματὶ κακὴν ὑπόδοχη. 'Η Φλώρα φίλησε τὰ πόδια τοῦ ἀρχηγοῦ. 'ὁ δόπιος ἔβαλε ἐπίστημα τὰ χέρια της πάνω απ' τὸ κεφάλι της. 'Επειτα, ὁ διοις ὁ ἀρχηγὸς ἔρριξε ρακή σὲ μιὰ σκαλιστὴ ἐγκίνη κούπα καὶ μὲ μεγάλη ἐπιστόμητά την ἔδωσε στὸν 'Ερρίκο για νά πιῇ. 'Ο 'Ερρίκος χωρὶς νά διστάσῃ καθόλου, ήπιε. Μι' ἀστιγγάνα κατόπιν σχοινός νά χορεύῃ, ἀνεμίζοντας τὴν ἐσάρπα της πάνω δπ' τη φωτιά.

Δέκα λεπτά πέρασσαν, όταν έξαφνα άκουστηκε η φωνή τού Έρρικου, στριγυγή και ἀλλαγμένη.
—“Αθούμι, πώνας; Τί είναις αίρεις μέσα στά πιοτό; Από

— Αθλοί! φωνάξε. Η ειχατε ρίξει μέσα στο πιστό, απ' το οποίο μου δώσατε νά πιώ...

Καὶ θέλουσ νά σπωθήσει. Μά τά πόδια του κλονίστηκαν και
σωράστηκε ουρανός στό ἔδαφος. «Ενοιώσας έκεινή τη στιγμή, δτι
ή καρδιά μου δεν χτυπούσε πειά. Ό 'Ερρικος θριστόκαταν κάτω
στέ χώματα και πάλευσε έναντινοι μάς τρομερής νάρκης πού πα-
ρεζε άλλα τα μέλη. Τούδι κάκου προσπαθώσε νά κρατήση
άνοιχτά τα όμορφα όπλα του.

Οι «Αταγόραι» γελούσαν σιωπηλά γύρω από τη φωτιά. Κ'
έξαφνα, είδα νά προσβάλουν από πίσω τους μερικές σκιές. «Η-
σαν πέντ'-έξιν ὄμβρια τηλυγμένοι στούς μανδύνες τους, τῶν δ-
ποιών τα πρόσωπα κρυβότουσαν ἐντελῶς κάτω ἀπ' τούς πλα-
τείς γύρων τῶν κατέβαιναν τούς

Αύτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἥσαν Ἀττίκην.

τοιγανοι.
Τὴν δια στιγμή, ὁ Ἐρρίκος ἔπαψε πειά νὰ σαλέψῃ καὶ, νομίζοντας πώς εἰνε νεκρός, παρακάλεσα τὸ Θεό μὲ δηλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς μου, νὰ στείλη τὸ θάνατο καὶ σε μένα...

Τότε, ἔνας ἀπὸ τοὺς μανδυοφόρους πέταξε στὸν ἀρχηγὸ τῶν Ατσιγγάνων ἔνα φουσκωμένο πουγγί καὶ τοῦ φώναξε:

—Ξεμπερδέψτε τον και θὰ πάρετε τὰ διπλά...

Μὰ δὲ ἀρχηγὸς τῶν Ἀτσιγγάνων
τοῦ ἀπάντησε:

—Γά τά νόν σκοτώσουμε, πρέπει
ιά περάσουν δώδεκα δρόες καὶ νά
τόν μεταφέρουμε ὅ ἀπόστασι δώ-
δεκα μιλίων ἀπό δῶ. Δὲν μπορού-
με νά σκοτώσουμε ἔναν ἀνθρώπο
στὸ ίδιο μέρος καὶ τὴν ίδια μέρα
φιλοξενίας! «Ετοι δρίζει δ νό-
μος μας.

—Αυτά είναι αστεια! φωνάζει ο μανδυοφόρος. Σκοτώστε τον ή φέντη μας να τὸν σκοτώσουμε έμεις!...

Καὶ συγχρονῶν προχωρήσει πρὸς τὸν Ἐρρίκο ποὺ κοίτοταν καταγῆς. Μὰ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀτσιγγάνων πήγε καὶ στάθηκε μπροστά του, λέ-

γοντάς του ἀποφασιστικά:

— "Οοσ δέν ἔχουν περάσει δώδεκα ώρες καὶ θόσ οὐ ζένος μας δέν βρίσκεται σὲ δώδεκα μιλλών ἀπόστασις, θά τὸν ὑπέρασπιστοῦμε, ἔστω κ' ἐναπίον τοῦ θαυμάσιος τῆς Ἰσπανίας!..."

Πρωτοφανής ἀντίληψις τῆς τιμῆς!... "Αλλόκοτη φιλοξενία!... "Ολ' οὐ Ἀταίγγανοι εἶχαν παραταχθῇ τώρα γύρω ἀπὸ τὸν Ἐργάκο.

Συγχρόνως ἄκουσα τὴ φλώρα νά μοῦ ψιθυρίζῃ στὸ αὐτό:

— Θά σᾶς σώσω καὶ τοὺς δύο ή θά πεθάνω...

Κόντευναν πειά μεσάνυχτα. Μὲ εἶχαν ξαπλώσει σ' ἔνα σάκκο γεμάτο ξερό κόρτα μέσα στὶ σκηνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, ὃ ὅποις κοιμόταν σὲ μικρή ἀπόστασις ἀπὸ μένα. Εἶχε πλάι του, ἀπὸ τη μια μεριά τὸ ραβδῖον του καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ γιατσαγάνι του. — "Εἴλεπα, στὸ φέρεν ἔνος λυχναρίου, τὰ μάτια του, τῶν ὅποιων τὰ μισάνυχτα λόγεφαρα πάντοταν σάν νά κυττάζουν καὶ μένα στὸν ὄπιον του. Στὰ πόδια τοῦ ἀρχηγοῦ, ἔνας Ἀταίγγανος, μαζεύεντος σαν σύλλογο, ροχαλίζε. Ἀγνοοῦσα ποὺ είχαν θάλει τὸ φίλο μου τὸν Ἐργάκο κι' θέσθησε ἀν εἰχά κλείσει, ἔστω καὶ γιατί μάτι στιγμή, τὰ μάτια μου.

"Ημούν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησι μιᾶς γρητᾶς Ἀταίγγανας, η ὅποια ἐκτελοῦσε κοντά μου καθηκόντα δεσμοφύλακος. Ἡταν πλαγιασμένη λοξᾶ, μέτο τὸ κεφάλι της στὸν διμο μου καὶ, για μεγαλείτερη προφύλαξι, κρατοῦσε, καθαρό μοιμάτων, τὸ δεῖξ μου χέρι μέσα στὸ δικά της.

Μά δέν ήταν αὐτὸ μόνο. "Απ' ἔξω, ἄκουσα τὰ κανονικά ὅχηματα δύο σκοπῶν. Θά δέν μιὰ περίπου ή ὥρα μετά τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἔξαρια ἄκουσα ἔναν δάναλαφρο θύρωσι πρὸς τὴν εἰσόδο τῆς σκηνῆς. Γύρισα μάζευσα γιὰ νὰ δῶ. Αὐτή ή ἀπλή μου κίνησι, ἔκανα τὴ γρητά Ἀταίγγανα ποὺ μὲ φύλαγε νά ἀνοίξει τὰ μάτια της. Μισούσκαμε μουριρίζοντας. Δέν είδα δωτόσιο τι-

ποτε κι' θό δύρωσθος ἔπαιψε. Σὲ λέγειο δικιώς δέν ἄκουσα παρὰ μόνο τοῦ ἔνος σκοποῦ τὰ δύματα. "Επειτα δὲ ἀπὸ ἔνα τέταρτο ἔπαιψε κι' ὁ δάλλος σκοπός νά περοπάτη. Απόλυτη οιωπή ἀπλωτάτων γύρω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Κ' ἔξαφνα τότε, εἶδο τὸ πανί τῆς σκηνῆς νά ασθεύει ἀνάλαφρα ἀνάμεσα ἀπὸ δύο πασασάλους, ἔπειτα σὲ ἀνασκηνώεται ἀργά καὶ νά παρουσιάζεται ἔνα χαριτωμένιο πρωσπάτι, πονήρο καὶ χαμογελαστό. Ἡταν ή φλώρα... Μοῦ ἔγνευε μὲ τὸ κεφάλι της... Δέν φορθόταν καθόλου, της τριπλωσείς μέσα στὴ σκηνή, ἔπειτα διάπο τὸ κεφάλι της. "Οταν στυλώθηκε στὸ πόδια της, τὰ μάτια της ἔλασταν θριαμβευτικά.

— Το πο ποσδιού ἔγινε! πρόφερε μὲ τὰ χειλὶ της μόνο. Δέν μπρέσα νά συγκρατήσω μιὰ μικρή κίνησι ἔκπληξεις κι' αὐτὸ ἔκανε τὴ γρητά Ἀταίγγανα νά ξυντηνού πάλι. "Η φλώρα ἔμεινε δυότρια λεπτά ἀκίνητη, μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα. "Η γηρά Ταϊγάνα στὸ μεταξὺ εἶχε ξανακοιμηθῆ... Εγώ τότε σκέφτηκα:

— Πρέπει νά εἶνε νεράδια ή φλώρα γιὰ νὰ τὰ καταφέρῃ νὰ μὲ σόσ... Μά εἶχα δίκιο νά κάνω αὐτὴ τὴ σκέψη. Ή μικρή μου φλώρας δέν νεράδια... "Έκανε ἀθόρυβα ἔνα ὅχημα κ' ἔπειτα καὶ δεύτερο... Δέν ἔρχοταν πρός ἔμένα, ἀλλά πηγανικά κατευθείαν πρὸς τὸ στρόμα, δύπου κοιμάτων δὲ ἀρχηγός, ἀνάμεσα στὸ σπαῖδι του καὶ τὸ ραβδῖον του. Στάθηκε μπροστά του καὶ τὸν κύττασε στὰ μάτια μὲ δῆλη τὴ δύναμι. "Αμέσως ή ἀνάσσα τοῦ ἀρχηγοῦ ἔγινε πιο γαλήνια. "Ἐπειτι ἀπὸ μερικές στιγμές, ή φλώρα ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του κι' ἀκούμπτεσε ἐλόφρα τὸν δείγκη καὶ τὸν ἀντίχειρα τοῦ χειριοῦ της δάπάνω στὸν κοστόφους του. Τότε τὰ θέλεφαρα τοῦ ἀρχηγοῦ ἔκλεισαν μονομάτια.

Η φλώρα αὐτὸς κίτταζε. Τα μάτια της σκόρπιζαν φλόγες... — Πάει δέ ἄντε! είτε. "Ἔπειτα προχώρωσε πρὸς τὸν Ἀταίγγανο ποὺ κοιμάτων σάν σκύλλος μπρός στὰ πόδια τοῦ ἀρχηγοῦ του.

— "Εθάλει τὸ χέρι της στὸ μετωπό του. Ενώ τὸ ἐπιτακτικό της θέλεμα τὸν σκέπταζε δλόκληρο. Σιγά-σιγά, τὰ πόδια τοῦ Ἀταίγγανον τεντώθηκαν καὶ τὸ κεφάλι του, γέρνοντας πρὸς τὰ κάτω, ἔγγιζε τὸ ἔδαφος. Θά τὸν νόμιζε κανεῖς γιὰ νεκρό!...

— Πάει κι' αὐτὸς!... είτε η μικρή μου φλόγα. "Η φλώρα ελύθει γι' αὐτὴν περισσότερες προφυλάξεις. Πλησίασε ἀργά-ἀργά, καρφώνοντας ἀπάνω της τὸ παντούναμο θέλεμα της, σάν τὸ φείδι, ποὺ θέλει νά μαγνητίσει τὸ πουλί. "Οταν ἔφτασε κοντά της, ὀπλωσε ἀπὸ πάνω της τὸ ἔνα της χέρι καὶ τὸ κράτησε μετέωρο πάνω ἀπ' τὰ μάτια της Ἀταίγγανας. Τὴν ἔνοιω-

σα τότε ν' ἀνασκιρτά ἐλέφορά. "Έκανε κατόπιν μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ σηκωθῆ, μά τη φλώρα είπε ἐπιτακτικά:

— Δέν θέλω νά σηκωθῆ!

Η γηρά ἔθυσε τότε ἔνα βαθὺ στεναγμό. Συγχρόνως, ἡ φλώρα κατέθασε τὸ χέρι της ἀπ' τὸ μέτωπο της Ἀταίγγανας στὸ στομάχι της καὶ τὸ σταυρότητος ἔκει. Τὴν ἔγγιζε μὲ τὸ ἔνα ἀπ' τὰ δάχτυλά της ποὺ φαντάναν σαν νά μεταθίσει στὸ στόμα τοῦ κάποιον μωσαϊκό. Κ' ἔνω ή ίδια ἔνοιωσα μέσος, ἀπ' τὸ οὖμα της Ἀταίγγανας, ποὺ ἔγγιζε τὸ δικό μου, τὴν ἐπίδραση αὐτοῦ του μαγνητισμοῦ. Τὰ θέλεφαρα μου ήθελαν νά κλείσουν...

— Μείνε ξύπνια! μέ πρόσταξε η φλώρα μὲ μιὰ πατιά θασίλισης.

— Αμέσως ή σκιές ποὺ ἀπλωνόντουσαν κιόλας πάνω ἀπ' τὰ μάτια μου διαστήθηκαν. Μό νυμίζα πώς ὀνειρεύουσαν.

Τὸ χέρι της φλώρας στηκώντας, γλύπτησε γιὰ δεύτερη φορά πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο της Ἀταίγγανας καὶ στήριξε τὸ δάχτυλό της ἀνάμεσα στὸ δύο μάτια της. "Όλο τὸ κορμό της γρητά τεντώθηκε μέσω των παραποτάσιων της φλώρας.

— Κοιμᾶσαι, Μάμπελ; τὴ ρώτησε η μικρή μου φίλη μὲ σιγανή φωνή.

— Ναί, κοιμᾶμαι! τῆς ἀπάντησε η γρητά.

Γίρι μιὰ στιγμή, νύμιζα πώς ἔπαιζαν κάποιας κωμῳδία.

— Απὸ τὸ ἀπόγευμα, πρὶν φτάσουμε στὴν κατασκήνωσι τῶν Ἀταίγγανων, ή φλώρα εἶχε πάρει λίγη μαλλιά ἀπ' τὰ δικά μου κυ' ἀπ' τὸν Ἐρρίκο γιὰ νὰ τὰ θάλλη σ' ένα μικρὸ μενταγιόν, ποὺ είχε στὸ λαιμό της. "Ανοίξει τα μενταγιόν, καὶ πάριντας ἀπὸ μέσα τὰ μαλλιά τοῦ Ἐρρίκου, τὰ θάλλει μέσα στὸ δάραν χέρι τῆς γρητᾶς.

— Θέλω νά μοῦ πῆγε ποὺ θρίσκεται ὁ ἀνθρωπός αὐτός, τὴν πρόσταξε.

— Η γηρά σάλεψε καὶ κάτι, μουσικούσιες. "Ενώ φιερήθηκα πάλι θά επινόσθε, τότε η φλώρας τὴν ἔσποωσε ἀπότομα μὲ τὸ τόδι της, σαν νά ήθελε νά δη πόσο πού σαθεία κομπταν.

— Ακοῦδ, Μάμπελ; τὴν ξαναρώτησε. Θέλω νά κομπτανείσαμε. Τότε η φλώρας τὴν ἔσποωσε, τότε η φλώρας τὴν ἔσποωσε. Μό ποιο εἶνε τὸ μέρος αὐτοῦ... Σπηλιά... Υπόγειο... Τὸν θέλησε ἔκει μέσα!... Τοῦ ἔχουν τάρπει τὸν μανδύα του καὶ τὰ δούγα του. "Α! ἀπόρρησε η γρητᾶς φρίκη. Βλέπω ποὺ θρίσκεται ὁ ἀνθρωπός αὐτός... Μεσα σ' ἔνα τάφο!

— Εκείνη τὴ στιγμή, παγιωμένος θρίμπατας ἔθυκε ἀπὸ λόγους ποὺ πόρους. — Ζῆ! ἀπάντησε η γρητά Μάμπελ. Κοιμᾶται! — Καὶ ὁ τάφος ποὺ θρίσκεται; — Στὰ Βόρεια τῆς κατασκήνωσης μας! Εθαψαν σ' αὐτὸν πρὸ δύο χρόνων τὸ γέρο Χάτζη.

— Θά πάσι τὸ μαχαίρι σου!... — Μέ το μαχαίρι σου!...

— "Ελα! μού εἶπε τότε η φλώρα.

Καὶ χωρίς νά λάβῃ πειά καμπιά προφύλαξι, έσπρωξε ἀπ' τὸν διμο μου τὸ κεφάλι της Μάμπελ, ή δόπια σωριάστησε θερεπάνω στὸ στρόμα. Είδα τότε μὲ κατάπληξη πώς είχε τὰ μάτια της δράμαντια. Βγήκαμε αἱμάτες ἀπ' τὴ σκηνή. Εξαναρώτησε η φίλη μου.

— Μέ το μαχαίρι σου!...

— Ελα! μού εἶπε τότε η φλώρα. Καὶ χωρίς νά λάβῃ πειά καμπιά προφύλαξι, έσπρωξε ἀπ' τὸν διμο μου τὸ κεφάλι της Μάμπελ, ή δόπια σωριάστησε θερεπάνω στὸ στρόμα. Είδα τότε μὲ κατάπληξη πώς είχε τὰ μάτια της δράμαντια.

Βγήκαμε αἱμάτες ἀπ' τὴ σκηνή. Γύρω ἀπ' τὴ φωτιά, ποὺ κόπτευε πειά νά σεβόστη, ύπηρε γένες της φλώρας. Επέστρεψε στὸν στρόμα της φλώρας.

— Εθαψαν τὸν σκύλο μου στούδιο της Ερρίκο.

Τραβήξαμε ποδὸς τὰ Βόρεια τῆς κατασκήνωσεως. Στὸ δρόμο, ή φλώρας ἔλυσε τρία μικρά ἰστανικά δλογαστάν της Αταίγγανας, ποὺ έσποσαν στὰ χόρτα δεμένα ἀπὸ πασσάλους καὶ τὰ τράνητης μαζύ της.

— Εκεί μέσα κοιμούνται οἱ Χριστιανοί! Εννοοῦσε τοὺς μανδυφόρους, ποὺ ήθελαν νὰ δολοφονήσουν τὸν φτωχό μου Ερρίκο.

Τότε τὰ θέλεφαρα τοῦ ἀρχηγοῦ ἔκλεισαν μονομάτια...

